

DARVASI LÁSZLÓ

Például hol lakik a Föld?

Mindig az ablakban ülve várta őket. Itt szoktak elbillegni, kéz a kézben, lassú, de magabiztos mozdulatokkal, és ő arra gondolt, hogy biztosan ez az egészségügyi sétájuk. Vagy valami hasonló. Kötelesség, hogy így kell tenni, napi házi feladat. És hogy ennyit még meg tudtak tanulni. És valahogy mégis több ennél, már az első alkalomkor megérezte. Jó lett volna megzavarni őket. Kitétt egy követ a párkányra. Egyszer az apja is észrevette a őket, amikor az ajtót becsapva maga után dübögött be a szobába.

– Te meg mit bámulsz? – kérdezte idegesen, rágyújtott.

– Anya azt mondja itt nem szabad.

– Mit nem szabad?

– Cigaretta – mondta ő és lehunyta a szemét és tudta, mit fog mondani az apja. Azt is mondta. Pontosan azt az egy szót, és azzal a hangsúllyal, amit már úgy ismert. Leszarom. Kint a konyhában sírt az anyja. Mennyire ismerte ezt a sírást. Mint amikor a macskát dugják a víz alá. És aztán sziszeg. Kijön, sokáig fújja az orrát, és azt sziszegi, fölköti magát, vagy leugrik. Addig sziszeg, míg az apja újra nem üt. De akkor már csak egyet üt. Aztán csönd lesz legalább. Másnapig biztosan hallgat mindenki, illetve a tévé nem, a tévé bömböl, akármelyikük nézi.

– Ne kezd már te is – mondta aztán az apja, leült mellé, megsimogatta a haját.

– Most meg min? – kérdezte.

– A szokásos – az apja kipöckölte a csikket. – Ja, hogy őket nézed. Tudod, mi bajuk?

– Tudom, a kutyások beszélgettek róluk.

– Akkor jó – mondta az apja, és kiment. Aztán bömbölni kezdett a tévé.

Amikor először meglátta a párt, egészen megbabonázta a látvány. Jöttek a kisutca felől. Billegetek, mint két kínai pingvin. Elnevette magát. A nagy, sárga kukás kocsik éppen odafarolt a ház elé, és a tisztasági munkások mondtak nekik valamit. Nem értette, mit. Azok ketten megálltak, és bólogattak. Nem engedték el egymás kezét. Az egyik munkás színpadiasan szalutált. A másik meg már integetett, ne szórakozzon a társa, haladniuk kell. Kiürítették a kukákat, a kocsik elfarolt. De a kukások még integettek. Azok meg visszaintegettek. Különben az egész környékkel így voltak. Meghitt kapcsolatba kerültek a kismamákkal, a kutyás öregasszonyokkal, de még a közeli padokon fölűnő hajléktalanokkal is. Egyszer csak otthonra leltek itt, a ház körül. Természetes és oldott nyugalommal jöttek-mentek szinte mindennap, többé-kevésbé ugyanabban az időben, leginkább kora délután tűntek föl, kézen fogva to-

potgak el a ház előtt, pontosan az ablakuk alatt, áthaladtak az úttesten, rátértek a kicsiny park nemrég kikövezett gyalogútjára, és befordultak az állatkozmetika melletti sarkon. Honnan jöttek, hová tartottak, sokáig nem tudta. Sokszor álltak meg, a nő fésűt vett elő, és megigazította férfi haját. Azt is látta, hogy a férfi megsimogatja a nő arcát. Sokáig simogatja, mintha tisztogatná. Mintha le akarna simogatni arról az arcról valami piszkot. Azt is látta, hogy néha csücsörítenek, és szájon puszilják egymást. Megállnak, puszilnak, elindulnak. Sokszor nem vette észre, hogy ott van a kezében a kő.

Az anyja is tudott róluk.

- Kész a leckéd? - kérdezte.
- Mindjárt megírom. Ma csak matek van.
- Előbb írd meg, utána nézelődj.
- Ne sírj, anya.
- Nagyon kócos vagy. Nem akarod, hogy kifésüljem?

Ő meg hagyta. Néha a karjára esett egy csöpp az anyja arcából. Meleg volt, aztán hideg. És végül ragadt.

- Anya, te tudod, mi az a ... jaj.
- Micsoda?
- Mindegy.
- Itt vannak - mondta, és kimutatott.

Az anyja odaállt az ablakhoz, önkéntelenül kiszedegette a fésűbe szakadt haját, összesodorgatta és kis szőke gombócot csinált, ő is megnézte őket. Nem szólt. Csak kiment. Aztán bömbölni kezdett a tévé.

Ott volt a kezében a kő. Egy másik kő, mert újat keresett. Nagyobbat. Azok meg billegtek, puszilkóztak, simogatták egymás picire gyúrt, sárga arcát. Lement a kapuba, ott várta őket. Olyan volt lent, mint mindig, néhány nadrágos nő toporgott a szemközti iroda előtt, dohányoztak. Nem akart elszállni fölülük a füst. Beszélgetett a ház előtt vagy három kutyás. Lana Del Rey-t hallgatott. A pár újra föltűnt, jöttek felé, billegve, jöttek a szürke posztókabátjukban, a mongolos arcukkal, megálltak, a férfi kockás zsebkendőt vett elő, kifújta az orrát, a zsebkendőt összehajtogatta, elrakta. Az asszony fölvelt néhány elhullott falevelet. Tartotta a szabad kezében, a másikkal a férfi kezét fogta. Jöttek, billegtek. Elhaladtak előtte.

- Csókolom - mondta nekik, kivette a füléből a fejhallgatót. Másik kezében ott volt a kő. Nem köszöntek vissza, talán csak a nő nézett rá. Talán rápillantott. De már topogtak is tovább a kozmetika felé. Ő meg utánuk lépett. Követte a billegő, szürke hátakat. És azok ugyanúgy viselkedtek, mint amikor az ablakból belátható közben figyelte őket, néha megálltak, simogattak, puszilkóztak. Vagy csak álltak, nem csináltak semmit. Nevetett. Mert ez nem jó. Mert annyit mégis csinálnak, hogy állnak. Ha eleget álltak, elindultak. Végül egy nagy ház elé értek. Ennyit tudott mondani, hogy nagy ház. Pont olyan volt, mint az övék, kóddal nyílt az ajtó. Ugyanolyan pittyegés. De nem. A nő kulcscsomót vett elő a sárga retiküljéből, kinyitotta a kaput,

bementek. Nem kódot használt. Hát ez, gondolta, nem valami nagy szám. Egyáltalán nem nagy szám, hogy itt laknak. Miért gondolta, hogy máshol laknak. De nem is ez volt a furcsa. Hanem hogy egyáltalán laknak. Hogy nem csak járnak, billegnek, mert mintha örökké ezt kellene tenniük, akár a kicsi, keringő égitesteknek. Jönni és menni, elforogni, soha meg nem állni. Például hol lakik a Föld. A Földnek van otthona? Vagy van a Holdnak, bármelyik csillagnak. Elgondolta azt is, milyen utat járnak be, ha itt laknak, és igaza is lett, mert másnap, ahogy újra várta őket, a két ember valóban az ellenkező irányba kezdett billegni, a könyvesbolt és a kocsmá, a körút felé, de aztán rátértek a nagypark utcájára és araszoltak északnak, az ő házuk irányába. Ez volt a napi sétájuk. Vagy a házi feladatuk. Esőben is végigbillegték a távot. Kutya, babakocsi, részeg nem zavarta őket. A pékségből kiszaladt el lány, egy rétest adott a nőnek, az meg tartotta, szagolgatta, aztán kettészakította, az egyik darabot a férfinak nyújtotta. Amikor a férfi végzett, a nő letörölte a szájáról a morzsát, és megpusztilta. Billegtek tovább. Ő meg ahogy látta ezt, érezte, hogy emelkedik a keze. Nem akarja, mégis megdobja őket. Meg fogja dobni. Képzletben már hallotta is a kiáltást.

– Mit csináltál, kislány?!

Őszintén szólva tanácstalan lett. Semmi kedve nem volt újra és újra nézni ezeket. Nem volt kedve ahhoz, hogy utánuk járjon. Ha rájuk nézett, égetni kezdte a szégyen. Szégyenkezett és dühös volt. És nem értette, miért. Aztán mégis úgy alakult mindíg, hogy leballagott, talált valami indokot, szemetet vitt, nézte a postaládát, odalent kavicsot rugdosott, föltette a fülhallgatót, és várt, és mire azok megjöttek, már volt nála egy kő. Ment utánuk. Tegnap az anyja bejött, és azt kérdezte, hogy alhat-e nála. Sokáig bömbölt a tévé. Ment utánuk, és közben nőtt benne az a harag, az a vád, az a szenvedély, hogy bárminek tíz körömmel neki tudott volna esni, tépni, zúzni tudott volna. Lehunyta a szemét. Hallgatta a Woodkidet, Ren Boy Ben. Amikor kinyitotta szemét, azok ketten ott álltak előtte. És bámulták őt, mint a sárga, ráncos almák. Néztek azzal a gyűrött, kicsi fejükkel, a húzott szemükkel.

– Sír – mutatta a férfi.

– Sír – bólintott a nő.

Ő meg nem tudott mit szólni. Ott hagyták. Elbillegtek. Jártak körbe és körbe, a forgatagban, az egyik napban, a másik napban.

Ő meg egyre nagyobb köveket vett a kezébe. Olyan az a kő is, mint a Föld. Pont olyan. Talált egy téglát, munkások bontották meg a ház oldalát, csöveket nyomtak a falba, a téglá ott maradt. Aznap azzal várta őket. Elgondolkodott, ha csak egy téglája van, csak az egyiket találja el. Kellene egy másik. Kellene egy másik ekkora téglá. Egy nagyobb téglá. Egy nagyobb Föld. Forgolódott. Aztán már azt látta, hogy egészen közel vannak hozzá, és puszkóznak. Elindulnak, megállnak, levelet szednek, csak nézelődnek. Ott állnak a kozmetika előtt. Haladnak tovább.

Kicsit sietősre fogta, ment utánuk. Sírt. Egyik kezéből a másikba vette a téglát, egy férfi megbámulta, talán kérdezett is valamit. A könnyein keresztül visszamo-

solygott. Már ott is voltak a ház előtt. És ahogy a nő előkapart a kulcsot a sárga retiküljéből, egy pillanatra a férfire nézett. Hirtelen fölismerte ezt az ismerős nézést. Látta már sokszor az anyja arcán. Olyan lassú volt a mozdulat, hogy nem akart elmúlni. A férfi megütötte a nőt. Ökölrel sújtott. A nő már fogta a megnyitott ajtót, nem tett védekező mozdulatot. Megingott egy pillanatra, de nem esett el. Látta, hogy vérezni kezd az orra. A földre csöpögött a vér. Aztán a nő bement a házba, és a férfi követte. Lassan hajlott utánuk a kapuajtó, a két szürke hát átderengett az üvegen. Koppant mellette téglá. Sokáig dörzsölte a tenyerét. Aztán a vércseppek feketére alvadtak. Fölvette a fülhallgatót, a Linkin Parkra kapcsolt. Mintha meleg, cukros tejet ivott volna, szétáradt benne a nyugalom, és szinte boldogan tartott hazafelé. Az se baj már, ha bömböl a tévé.

KOEDUKÁLT